

ביקורת אמנותית, היא עניין לאיש מקצוע, מה גם שמדובר על מחזאות (א.קישון: ייסורי אפרים - ערוץ 2. 27.6). אבל אני זוכר, מה שאמר לי פעם צייר: "עזוב את הביקורת המקצועית. הפוך את הציור על הראש והתבונן בו. אל תגיז מה אתה רואה אלא מה אתה חש. אם התחושה היא מהנה, מעניקה סיפוק, ללא קשר אם התמונה אבסטרקטית או פיגורטיבית, אתה אוהב את הציור." היו שנים שלא היה צריך להעמיד את אפרים קישון על הראש. "תעלת בלאומילך" כוון וקלע יפה מאוד בנוהלי קבלת החלטות במוסדות ציבוריים. "השוטר אזולאי" השאיר אותנו עם טעם מר-מתוק על מאבקו של איש קטן, שמשתדל מעבר לכוחו להתמודד במקום עבודה שמנוהל ע"י נאדות נפוחים. ו"סלאח שבתי" מגלה מה שידוע עד עצם היום הזה: פוליטיקה ושכל בריא לא תמיד זהים.

ב"ייסורי אפרים" משהו צורם. אין כאן הפקיד הזועף, עסקן פוליטי מול נוכל ממולח, החייל התמים מול מפקדו המנותק - כאן צריך גבר להתמודד עם עובדות החיים. למשל, שאישתו כורעת ללדת. הגבר שלנו אינו מנסה להתמודד עם אירועים שצונחים עליו כרעם ביום בהיר (כי כנראה אינו מודע שאישתו הרתה לו) - הוא צרור עצבים של ילד מפגר, שתגובותיו אינן אבסורדיות אלא לכל היותר אידיוטיות. לא שהרעיונות שעולים בתסריט אינם במקום. הם מציאותיים ומתבקשים בסיטואציות השונות. אלא שכדי להצחיק הם חייבים לכל היותר להופיע כרמיזה. השיחה עם הרופא צריכה להיות מאופקת ומתוחכמת יותר, לא מיזק שהבעל ההיפוכונדר משתמש בביטויים רפואיים כדי לעשות מזבוב פיל, אבל במכחול דק. ההתגנבות לחדר השינה, כדי לחטוף כמה שעות שינה מרעננת תחת מטרית השמרטפית - רעיון נהדר, אבל למה במסגרת גסה ופרימיטיבית?

אולי זה בכלל לא קישון, אולי זה הבימוי? אז עדיף למסור את ההפקה ל-BBC, כפי שהצעתי כבר בהזדמנות אחרת.